

Med hensyn til gennemførelse af bestemmelserne i selve parallelaftalen, jf. herom pkt. 4 ovenfor, bemærkes, at en række af aftalens bestemmelser må anses at kræve lovgivning. Det gælder navnlig reglerne om ændring af Bruxelles I-forordningen i forholdet mellem Danmark og Fællesskabet (artikel 2, stk. 2), om danske domstoles pligt til at forelægge præjudicielle spørgsmål for EF-Domstolen (artikel 6, stk. 1) og aftalens overgangsregler mv. (artikel 9-10). Hertil kommer, at reglerne i Bruxelles I-forordningen mv., der med lovforslaget som nævnt kommer til at gælde her i landet, udgør en del af selve parallelaftalen, jf. aftalens artikel 2, stk. 1.

På denne baggrund er lovforslaget udformet sådan, at reglerne i parallelaftalen kommer til at gælde her i landet, selv om ikke alle aftalens bestemmelser isoleret set kræver lovgivning her i landet.

Der henvises til lovforslagets §§ 1 og 10 (forslag til ændring af retsplejelovens § 247) og bemærkningerne hertil.

5.2. For så vidt angår forordningens regler om domstolens kompetence (værneting) er der alene behov for en supplerende bestemmelse i dansk ret om stedlig kompetence, hvor der ikke i øvrigt ifølge dansk ret er værneting for en sag, som efter forordningen kan eller skal anlægges her i landet. Det foreslås, at sagen i dette tilfælde anlægges i København, hvilket svarer til ordningen efter EF-domskonventionslovens § 2, stk. 2.

Der henvises til lovforslagets § 10 (forslag til ændring af retsplejelovens § 247) og bemærkningerne hertil.

5.3. For så vidt angår eksekvaturproceduren, dvs. den danske domstols afgørelse om, hvorvidt en udenlandsk retsafgørelse kan fuldbyrdes her i landet, indeholder lovforslagets kapitel 2 enkelte bestemmelser, der supplerer de sagsbehandlingsregler mv., der findes i forordningens kapitel III. Reglerne gælder også for anmodninger om, at et officielt bekræftet dokument eller et retsforlig erklæres eksigibelt, og at en retsafgørelse anerkendes her i landet. Den foreslåede ordning svarer i vidt omfang til det, der gælder efter EF-domskonventionsloven.

Forordningen indeholder alene regler om eksekvaturproceduren, mens reglerne om tvangsfuldbyrdelsen er overladt til medlemsstaterne, hvilket for Danmarks vedkommende indebærer, at sagsbehandlingsreglerne vedrørende fuldbyrdelsen hovedsageligt vil findes i retsplejelovens regler om tvangsfuldbyrdelse. På denne baggrund skelnes der i lovforslaget – i modsætning til EF-domskonventionslovens regler, jf. pkt. 2.3

ovenfor – mellem afgørelsen om eksigibilitet (eksekvaturproceduren) og selve fuldbyrdelsen.

Det foreslås, at anmodningen om, at en udenlandsk retsafgørelse erklæres eksigibel her i landet, indgives til fogedretten. Reglerne om den stedlige kompetence og om indholdet af anmodningen mv. findes i forordningens kapitel III, jf. pkt. 3.4 ovenfor. Efter lovforslaget kan fordringshaveren samtidig anmode om, at fogedretten – såfremt retsafgørelsen findes eksigibel – tvangsfuldbyrder afgørelsen efter retsplejelovens regler. Svarende til, hvad der i dag gælder efter EF-domskonventionsloven, kan fordringshaveren således nøjes med at indgive én anmodning til fogedretten, der omfatter både, at den udenlandske retsafgørelse erklæres eksigibel, og at fogedretten efterfølgende tvangsfuldbyrder afgørelsen.

Fogedretten træffer ved kendelse afgørelse om, hvorvidt retsafgørelsen er eksigibel. Efter lovforslaget kan fogedrettens kendelse kæres til landsretten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37 (med de ændringer, der følger af denne lov, f.eks. om adgang til at udtale sig, jf. nedenfor) hvilket svarer til, hvad der gælder efter EF-domskonventionsloven. Landsrettens afgørelse kan med tilladelse fra Procesbevillingsnævnet kæres til Højesteret.

Som anført i pkt. 3 ovenfor træffer fogedretten afgørelse om eksigibilitet efter en begrænset formel prøvelse, mens den forpligtede først i forbindelse med en eventuel appel af fogedrettens afgørelse får lejlighed til at udtale sig og komme med indsigelser mod anmodningen. Efter forordningens artikel 43, stk. 3, skal appellen behandles i overensstemmelse med reglerne for kontradiktorisk procedure. Dette må efter Justitsministeriets opfattelse antages at indebære, at parterne skal have lejlighed til at fremsætte bemærkninger i forbindelse med behandlingen af appelsagen, mens bestemmelsen næppe kan antages at indebære, at apellinstansen er forpligtet til at anordne mundtlig forhandling i appelsagen, jf. også § 11 i EF-domskonventionsloven og forarbejderne hertil, jf. Folketingstidende 1985-86, tillæg A, side 2968.

På denne baggrund er lovforslaget udformet sådan, at den ret, hvortil afgørelsen er kæret (landsretten eller Højesteret), skal give parterne adgang til at udtale sig, og at retten kan bestemme, at der skal foretages mundtlig forhandling. Retten skal således tage stilling til spørgsmålet om mundtlig forhandling efter en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder, herunder parternes ønsker herom.

Der henvises til lovforslagets §§ 2 og 3 og bemærkningerne hertil.